

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 41/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/61/2018-710 z 21. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. februára 2023 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v záhlaví tohto uznesenia označeným uznesením okresného súdu. Navrhujú napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiadajú aj o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia 530,84 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu vydaným vyššou súdnou úradníčkou č. k. 5C/61/2018-668 z 23. mája 2022 boli sťažovatelia zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy konania žalovanej 1/ 5 763,44 eur a žalovanej 2/ 1 635 eur (výroky I a II). Zároveň vyššia súdna úradníčka rozhodla, že sťažovateľom nebola uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalovanej 3/ (výrok III).

3. Proti danému rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky podali sťažnosť sťažovatelia a aj žalované 1 a 2. Napadnutým uznesením okresného súdu vydaným sudcom bolo zmenené dané uznesenie vyššej

súdnej úradníčky tak, že sťažovatelia boli zviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy konania žalovanej 1/ 9 106,88 eura a žalovanej 2/ 4 312,03 eur (výroky I a II). Sťažnosť sťažovateľov bola zamietnutá (výrok III) a zároveň im bola uložená povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne trovy sťažnostného konania žalovanej 1/ 43,58 eur a žalovanej 2/ 103,94 eur (výroky IV a V).

II. Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia namietajú, že sudca priznal žalovanej 1 trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k výpovedi súdnej znalkyne vrátane zaslania odborného vyjadrenia (doručené okresnému súdu 15. januára 2020) a za vyjadrenie žalovanej 1 k znaleckému posudku a k vyjadreniu sťažovateľov (doručené okresnému súdu 23. marca 2021). Sťažovatelia nepovažujú vykonanie týchto 2 úkonov právnej služby ako účelné vzhľadom na obsah predchádzajúcich vyjadrení žalovanej 1.

5. Sťažovatelia tiež spochybňujú priznanie trov právneho zastúpenia žalovanej 1 v prípade jej vyjadrenia na výzvu okresného súdu (doručené okresnému súdu 2. októbra 2020), keďže v ňom len doslovne citovala závery z jej strany predloženého znaleckého posudku.

6. Sudca tiež priznal žalovanej 1 trovy konania za vypracovanie odborného vyjadrenia 1 800 eur, dodatku č. 1 k odbornému vyjadreniu 876 eur a súkromného znaleckého posudku 1 700 eur. Zároveň potvrdenie banky o zadaní prevodu, na ktoré odkázal sudca, nie je dokladom o skutočnej úhrade týchto nákladov zo strany žalovanej 1. Navyše, je vysoko nepravdepodobné a v rozpore s princípom spravodlivosti, aby sťažovatelia boli povinní zaplatiť trovy konania aj za dodatok č. 1 k odbornému vyjadreniu, ktorým vzhľadom na námietky sťažovateľov boli len odstraňované zrejmé chyby pôvodného odborného vyjadrenia, za ktoré si žalovaná 1 uplatňuje neprimerane vysoké náklady. V prípade znaleckého posudku si znalec účtoval „len“ 1 700 eur, pričom odborné vyjadrenie je podstatne lacnejšie ako znalecký posudok. Podľa sťažovateľov takýmto spôsobom došlo k úmyselnému a účelovému nadhodnoteniu trov konania. Spôsob, akým sa porušovateľ vysporiadal s touto námietkou sťažovateľov, nie je z ústavného hľadiska udržateľný a považujú ho za arbitráry. Práve v prípadoch, keď neexistuje pravidlo, podľa ktorého náklady na odborné vyjadrenie by mali byť vždy nižšie ako náklady na znalecký posudok, má všeobecný súd dôsledne preskúmať dôvodnosť trov konania, ktoré si za takýto úkon uplatnila osoba, ktorá takýto doklad vypracovala, a hlavne ich účelnosť uplatnených stranou sporu.

7. Sťažovatelia tiež spochybňujú aj účelnosť viacerých úkonov právnej služby, ktoré boli priznané žalovanej 2. V prípade podania – zaslania otázok pre súdnu znalkyňu (doručené okresnému súdu dňa 3. januára 2020) sťažovatelia uviedli, že k tomuto úkonu právnej služby došlo na výslovnú žiadosť právneho zástupcu žalovanej 2, ktorý otázky nevedel presne sformulovať na pojednávaní (9. december 2019). Pre účely formulácie týchto otázok právny zástupca žalovanej 2 požiadal okresný súd o poskytnutie lehoty na ich predloženie, ktorá mu bola aj poskytnutá. V prípade úkonu právnej služby účasť na pojednávaní (26. máj 2021) toto bolo vykonané až po späťvzati žaloby zo strany sťažovateľov. O späťvzati žaloby bol pritom právny zástupca žalovanej 2 informovaný v dostatočnom časovom predstihu pred jeho uskutočnením. Z týchto dôvodov sťažovatelia nepovažujú vykonanie týchto úkonov právnej služby (vrátane vyjadrení žalovanej 2 k zaslaným dôkazom a na výzvu okresného súdu k späťvzati žaloby, ktoré boli doručené okresnému súdu 24. augusta 2020 resp. 26. mája 2021) ako účelne vzhľadom na obsah predchádzajúcich vyjadrení

žalovanej 2. Konštatovanie sudcu, že žiadne z týchto podaní žalovanej 2 nie je doslovnou citáciou toho predchádzajúceho, svedčí o tom, že sudca tejto sťažnostnej námietke nevenoval akúkoľvek pozornosť.

8. Žalované 1 a 2 predkladali svoje vyjadrenia a dôkazy po lehote určenej súdom, čo však pri rozhodovaní o výške trov konania z hľadiska ich účelnosti sudca vôbec nezohľadnil. Ak zákon stanovuje, že vyjadrenie k žalobe alebo tzv. dupliku k vyjadreniu žalobcu je potrebné podať len v súdom stanovenej lehote, pričom s nedodržaním lehoty spája konkrétny následok v podobe neprihliadania na neskôr podané vyjadrenia a dôkazy, podľa názoru sťažovateľov náklady na všetky vyjadrenia žalovaných 1 a 2 (vrátane nákladov spojených s vypracovaním znaleckého posudku a odborného vyjadrenia) uskutočnené po termíne predbežného prejednanie sporu (3. júl 2019) sú neúčelne vynaloženými trovami konania.

9. Sťažovatelia tiež poznamenali, že výsledná suma náhrady trov konania, ktorá bola priznaná žalovaným (13 566,43 eur), prevyšuje cenu pozemkov 204,37 násobne, za ktorú ich sťažovatelia nadobudli v roku 1996 (2 000 Sk, resp. 66,38 eur). Zároveň, ak kúpnu zmluvu z 28. júla 1995 (*prima facie* dôvod vzniku sporu) pre sťažovateľov pripravoval ten istý právny zástupca, ktorý v tomto konaní zastupoval žalovanú 1 a ktorý má od sťažovateľov prijať náhradu trov právneho zastúpenia 9 210,82 eur.

10. Sťažovatelia sa nestotožňujú s právnymi závermi sudcu o účelnosti už uvedených úkonov právnej služby a nákladov na obstaranie odborného vyjadrenia a znaleckého posudku. Sudca svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, vec nesprávne právne posúdil, pričom rozhodnutie založil na takej interpretácii a aplikácii vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ktorá popiera jej účel a pravidlá ústavne konformného výkladu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K námietkam sťažovateľov uvedených v bodoch 5, 8 a 9:

11. Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ pri ochrane svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, je potrebné konštatovať, že riadne nevyčerpal dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv [§ 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. S takýmto postupom sťažovateľa je spojený právny následok neprípustnosti jeho ústavnej sťažnosti.

12. Ústavný súd uvádza, že námietky uvedené v bodoch 5, 8 a 9 sťažovatelia uviedli prvýkrát až v ústavnej sťažnosti, čo vyplýva z obsahu ich sťažnosti proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky, ktorú pripojili k ústavnej sťažnosti ako prílohu. Podľa názoru ústavného súdu

sťažovateľom nič nebránilo, aby dané námietky predniesli v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania. Pretože sťažovatelia túto možnosť nevyužili, sudca sa logicky k nim nemohol vyjadriť.

13. Keďže je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity vo vzťahu k v bode 1 uvedeným právam sťažovateľov odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.2. K námietkam sťažovateľov uvedených v bodoch 4, 6 a 7:

14. Rozhodnutie o trovách konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka negatívne dotknúť. Z hľadiska kritérií ústavnej udržateľnosti súdneho konania rozhodnutie o trovách konania nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať mu rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietky proti procesnému postupu všeobecného súdu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej (m. m. III. ÚS 537/2015). Ústavný súd preto pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej povahy, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné právo (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

15. Ústavný súd sa preto k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnenému prieskumu, pričom k zrušeniu výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne (porovnaj m. m. IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 583/2018). To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich trovy konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepätého formalizmu), a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o trovách konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

16. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia tvrdia, že sudca ústavne nesúladne aplikoval § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého trovami konania sú všetky preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

17. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením sudcu, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľmi v ústavnej sťažnosti. Zároveň posúdil zlučiteľnosť obsahu napadnutého uznesenia sudcu s limitmi v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Inými slovami, posudzoval jeho ústavnú udržateľnosť.

18. V relevantnej časti odôvodnenia sudca uviedol, že z obsahu podania, ktoré bolo 15. januára 2020 doručené okresnému súdu, aj so zreteľom na jeho prílohu (odborné vyjadrenie a stanovisko

žalovanej 1 k výpovedi súdnej znalkyne vypočutej na pojednávaní, ktoré sa konalo 9. decembra 2019), vyplývajú konkrétne argumenty (súladne s obsahom predloženého odborného vyjadrenia), ktorými spochybňovala výpoveď súdnej znalkyne. Vyjadrenie žalovanej 1, ktoré bolo okresnému súdu doručené 23. marca 2021, obsahovalo jednak jej vyjadrenie k znaleckému posudku, ktorému predchádzala výzva okresného súdu na možnosť vyjadrenia sa k nemu v lehote 15 dní s prípadnými námietkami proti nemu a návrhmi na ďalšie dokazovanie, a súčasne aj jej vyjadrenie k vyjadreniu sťažovateľov z 9. novembra 2020. Sudca tiež konštatoval, že zo sťažnosti sťažovateľov nevyplývajú vecné argumenty, prečo by za tieto úkony právnej služby nemali prináležať žalovanej 1 trovy právneho zastúpenia. Oba úkony právnej služby predstavujú svojím charakterom úkon právnej služby spadajúci pod § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky. Ani z jedného týchto úkonov právnej služby nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by mohla evokovať ich neúčelnosť, resp. snahu neehospodárneho postupu žalovanej 1 s úmyslom nedôvodného navyšovania trov konania.

19. Pokiaľ ide o námietky uvedené v bode 6, sudca poukázal na skutočnosť, že na č. l. 642 a č. l. 644 súdneho spisu sa nachádzajú faktúry z 5. júna 2019 a 6. februára 2020 vystavené žalovanej 1 za vypracovanie odborného vyjadrenia a za práce s ním súvisiace na celkovo 1 800 eur, resp. za „*odborné vyjadrenie - dodatok č. 1 a za práce s ním súvisiace za celkovo 876 eur*“. Na č. l. 643 a č. l. 645 súdneho spisu sú zaznamenané doklady o úhrade daných faktúr zo strany žalovanej 1. Sudca ďalej konštatoval, že neexistuje pravidlo, podľa ktorého náklady na odborné vyjadrenie by mali byť vždy nižšie ako náklady na znalecký posudok. Pri vzniku týchto nákladov vstupuje viacero premenných (rozsah, náročnosť úlohy, súvisiace náklady atď.), ktoré ovplyvňujú ich konečnú výšku. Podstatným je, že žalovanej 1 takéto náklady vznikli (boli jej fakturované a boli ňou aj uhradené) a vznik týchto nákladov mal bezprostredný súvis s uplatneným prostriedkom procesnej obrany proti sťažovateľmi uplatnenému nároku. Z uvedeného vyplýva, že išlo o náklady zo strany žalovanej 1 účelne vynaložené v súvislosti s bránením svojho práva.

20. Sudca ďalej uviedol, že vo vzťahu k namietaným úkonom právnej služby vykonaným právnym zástupcom žalovanej 2, ktoré boli špecifikované ako podanie – zaslanie otázok pre súdnu znalkyňu (doručené okresnému súdu 3. januára 2020) a vyjadrenie žalovanej 2 k zaslaným dôkazom (doručené okresnému súdu 24. augusta 2020), chýba akákoľvek vecná argumentácia, prečo by takéto úkony právnej služby nemali byť vykonané účelne. Tieto 2 úkony právnej služby i ďalšie sťažovateľmi namietané dva úkony právnej služby (vyjadrenie žalovanej 2 na výzvu okresného súdu k spät'vzatiu žaloby doručenom doručenému okresnému súdu 26. mája 2021 a účasť na pojednávaní, ktoré sa konalo 26. mája 2021) sudca vyhodnotil ako účelne vykonané pre účely bránenia práv žalovanej 2 v priamej súvislosti s vykonávaným dokazovaním vo veci samej. Vo vzťahu k nim sťažovatelia len všeobecne (bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia) uvádzali, že tieto neboli účelne vykonané vzhľadom na obsah predchádzajúcich vyjadrení žalovanej 2 (nie je zrejme ani to, ktorých konkrétnych). Z daných podaní sudca nezistil, že by sa ich obsah významne prekrýval (doslovne opakoval) s predchádzajúcimi podaniami žalovanej 2. Išlo o podania, ktoré reagovali na v tom čase aktuálny stav a proces vykonávania dôkazov. V podaní, ktoré bolo okresnému súdu doručené 24. augusta 2020, sa žalovaná 2 pomerne podrobne vyjadrila k dôkazom, ktoré boli predložené žalovanou 1, resp. sťažovateľmi spolu s ich vyjadrením z 28. júla 2020, ku ktorému sa tiež vyjadrila a poskytla aj svoje stanovisko k zaslaným odpovediam súdnej znalkyne.

21. Na pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 26. máj 2021, sa dostavili právni zástupcovia žalovaných, čo bolo ich právo. Pojednávanie nebolo odročené, resp. zrušené, pričom uvedeného dňa došlo k rozhodnutiu o zastavení konania napriek námietkam žalovaných, ktorí nesúhlasili so zastavením konania z dôvodu späťvzatia žaloby. Z pohľadu žalovaných a ochrany ich práv nemožno považovať účasť ich právnych zástupcov na danom pojednávaní za neúčelnú. A to aj vo väzbe na nesúhlas so späťvzatím žaloby, ktorým zhodne vyjadrili procesný postoj, navrhujúc ďalšie pokračovanie v konaní, t. j. aby okresný súd vo veci meritórne rozhodol napriek späťvzatiu žaloby sťažovateľmi. Pre sporové strany nebolo preto zrejmé, ako bude okresný súd ďalej v tejto veci postupovať.

22. Po preskúmaní napadnutého uznesenia sudcu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť jeho ústavnú udržateľnosť. Sudca jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadril dôvody zamietnutia sťažnosti sťažovateľov. Nemožno preto vysloviť, že by sudca postupoval svojvoľne alebo akýmkoľvek iným zjavne nesprávnym spôsobom vykladal, resp. aplikoval príslušné právne predpisy. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa sudca takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu (resp. vyhlášky) nedopustil. Napriek nesúhlasnému postoju sťažovateľov k obsahu napadnutého uznesenia sudcu, ktorý vyjadrili aj vo svojej ústavnej sťažnosti, ústavný súd v tomto prípade nevidí priestor na zásah vo forme zrušenia napadnutého uznesenia sudcu.

23. V sťažnosti proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky i v ústavnej sťažnosti sťažovateľa len všeobecne namietali vysoké náklady na vypracovanie odborného vyjadrenia (a jeho dodatku č. 1), z čoho vyvodzujú podozrenie, že si jeho zhotoviteľ neodôvodnene vyúčtoval vyššiu odmenu za jeho vypracovanie. Zároveň tiež namietali len všeobecne, že doklady nachádzajúce sa v súdnom spise, na ktoré odkázal sudca, nepreukazujú skutočnú úhradu týchto nákladov zo strany žalovanej 1. Tieto ich námietky ale ústavný súd nepovažuje za dostatočné na to, aby nimi mohlo byť spochybnené napadnuté uznesenie sudcu.

24. V súvislosti s namietanou kvalitatívnou stránkou odôvodnenia napadnutého uznesenia sudcu ústavný súd musí taktiež poukázať na platnú právnu úpravu, ktorá na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie vydané vo forme rozsudku. Uznesenie totiž predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov a v zmysle § 236 CSP v jeho prípade postačuje stručné odôvodnenie. Ústavný súd na túto skutočnosť vo svojej judikatúre opakovane poukazuje (porovnaj napr. I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019 či I. ÚS 114/2022). Sudca svoje rozhodnutie podporil odôvodnením, ktoré ústavný súd rekapituloval v predchádzajúcich odsekoch svojho odôvodnenia a ktoré ústavný súd považuje za dostatočné. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je preto len polemikou s právnym záverom sudcu, ktorý v napadnutom uznesení jednoznačne vyslovil, že považuje sťažovateľmi namietané úkony právnej služby za odôvodnené a účelné, čím posúdil účelnosť týchto trov konania v zmysle § 251 CSP.

25. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

26. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovatelia porušenie týchto práv žiadnym spôsobom neodôvodnili. Ústavný súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy listiny alebo dohovoru, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti je zjavná úplná absencia náležitej kvalifikovanej právnej argumentácie.

27. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľov nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019). Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

28. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu